

РЕШЕНИЕ

№ 39899

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 08.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **7190** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.80, ал.3 от Закона за държавната собственост (ЗОС) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Г. Д. Б. против заповед № ДС-20-7/15.04.2025 г. на областния управител на област С.. Ответникът в писмено становище излага доводи за неоснователност на жалбата. След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
С процесната заповед на основание чл. 80, ал. 1 ЗДС е наредено да се из земе от жалбоподателя имот – частна държавна собственост, находящ се в [населено място], ж. к.“С.“, [жилищен адрес] за който е съставен акт за частна държавна собственост (АДС) № 2648/29.01.2001 г. (л.94-95 от делото). Изземването е мотивирано със съображения, че жалбоподателят държи държавния имот без валидно правно основание. Посочено е в обстоятелствената част на оспорения акт, че между областния управител на област С. в качеството на наемодател и Д. Г. Б. в качеството на наемател е сключен Договор за наем от 25.08.1999 г. съгласно настанителна заповед № 11/01.07.1999 г. на кмета на район „Т.“ на Столична община (СО). След като установил, че на 16.01.2001 г. наемателят е извършил продажба на част от сграда – жилище, с писмо изх. № 94ДД/22/07/05.04.2007 г. (л.87) наемодателят направил изявление за прекратяване без предизвестие на наемното правоотношение за процесния имот. Със заповед № РД-15-101/15.05.2007 г. на областния управител на област С. по чл. 80 ЗДС било разпоредено изземването на държавния имот от Д. Б.. Последният обжалвал изземването. Тази жалба била отхвърлена с решение № 130/26.06.2007г. по адм. дело № 1888/2007 г. по описа на Административен съд София – град, оставено в сила с окончателно решение № 6535/03.06.2008г.

по адм. д. № 9150/2007г. на Върховния административен съд, Трето отделение (л.75-76 отделото). Д. Б. и съпругата му освободили жилището и той предал ключовете от него на 20.02.2009 г. С писмо вх. № към 94ДД/22/07 от 27.03.2007 г. (л.79) уведомил областния управител на област С. за извършените действия и, че неговият пълнолетен син - Г. Б. отказва да освободи жилището. С молба № 94ГГ/65/31.10.2008 г. (л.80) жалбоподателят поискал областният управител на област С. да му предостави за ползване под наем процесният апартамент. В отговор бил уведомен, че поради установените фактически обстоятелства и действащото в Република България законодателство липсва правно основание за удовлетворяване на молбата му. Със следваща молба вх. № към 94ГГ/65/08 от 20.12.2010 г. жалбоподателят отново поискал да му бъде предоставен държавния имот, в който към 2010 г. продължава да живее. От проведеното проучване за лицата, живущи на адреса било установено, че това е само жалбоподателят. При така установените съобразно приложените писмени доказателства обстоятелства, издателят на оспорения акт приел, че държавният имот се държи от жалбоподателя при отпаднало основание и постановил изземването му.

В производството пред съда не бяха представени доказателства за съществуването на обстоятелства, годни да обосноват различен правен извод. Представено е експертно решение № 0173/22.01.2016г. от зас. 014 на Териториална експертна лекарска комисия, с което на жалбоподателя са определени 72 % трайно намалена работоспособност (ТНР) за срок до 01.01.2019г. Дори да се приеме, че ТНР е налице и понастоящем, то тя не е основание за държане на държавния имот. Условието за настаняване в такъв са предмет на уредбата на Глава трета от Правилника за прилагане на ЗДС. В случая не се установяват и не се твърдят обстоятелства, представляващи основание за обитаване на процесното жилище от жалбоподателя. Както беше посочено по-горе, за апартамента има съставен АДС, с който държавата удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост, съгласно чл.5, ал.1 ЗДС. Когато държавен имот се държи без основание, той се изземва от държателя на основание чл.80, ал.1 ЗДС, което е сторено в случая.

Предвид изложеното и като прецени законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е постановена в установената форма от компетентен орган. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да мотивират нейната отмяна. Заповедта е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, прогласена в чл.14, ал.2 ЗДС - държавната собственост да се управлява в съответствие с предназначението ѝ и за нуждите, за които е предоставена, с грижата на добър стопанин.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. Б., с ЕГН [ЕГН], против заповед № ДС-20-7/15.04.2025 г. на областния управител на област С..

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: